

9. szám.
Jul. 2-án 1859.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Évharmadra, azaz máj. – aug. hóra 2 pft., vagy 2 ft. 10 kr. új pénz; egész évre 6 pft., vagy 6 ft. 30 kr. új pénz. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvtárban.
Kiadó-hivatal: Pesten egyetem-utca 4-dik szám.

III. kötet.

KAKAS MÁRTON NEGYEDIK LEVELE JANUS PANNONIUSHOZ.

Keghielmess ioo Vram az Vrban.

No! Weeghteere walahaara tehaatlan azt iss megheertwe, hoghi kitalaaltatott, mikeepen lehessen naghí haaborvt wisselni, anneelkwí, hoghi az emberec naghí sokasaaghwal meghhalnaanac ebben?

Az furfangoss frantzia tanita megh bennwnket erre.

Aatlaatwaan ughian iss, mikeeppen sehoghi sem wolna az mai civilizaalt fogalmakwal ewzeeghieztethetew, hoghi iaambor X-tien emberec, akkic eghimaasnac soha sem weeteenec wala, eghmaast az csatateeren meegh iss halaalossan meghghilkoliaac, miben egiezeenec megh tehaatlan? Abban, hoghi ez alkalomwal semmikeepen sem lewwic az feieet, hanem chac az laabaat az ew ellenfeleiknec, akaar leeghien az pvskaawal, akaar penigh aaghivwal; eghiaranth sohasem tzeeloznac magasabbra, hanem chac az teerdka-laach eraaniaaban, vghi, hoghi az iaambor ember elesic vghian, de meegh iss megh nem hal, hanem chac az laabaat haghia ott az chatapiartzon.

Illiteenkeepen akaarhaani ember esic iss el woltakeepen, megh nem hal meegh iss, miwel

hoghi talaan chac nincsen az lelkeaz laabazaaraaban; mindazonaaltal meghzwnic bainoc zaamba menni, mivelhoghi azon reeze hiaanzic az testeenec, a mi az hadviselesben legzkwkseegessebb, vghiminth az fewldewn iaarooia.

Ezentvl nem iss fogiaac tewbbee azt irni az haditvdoositaasocban, hoghi az ellenseegh veszteteghe meghien enniú megh enniú ezer fewre, hanem chvpaan enniú ezer megh ezer laabra, a miben meegh az a nieresseegh is leezen, hoghi ekeepen minden eghies emberneec feleet, ughmint az laabaat, az elesettec kewzsee, maasic feleet penigh az foglioc kewzsee lehet maid laistro-mozni.

Eess e zerint, mivtaan eghi hirhedett lantovnc meghiraa ama halhatatlan mondaast, melli zerint „minden ember chac teerdig ember, azon alool — laab,“ velaagos, hoghi az ezentvli haaboruc emberaalozat neelkwí fognac wisseltetni; melli is dicheereteere waalic ez mw zaazadvnknac.

Melliec utaan maradvnc keghielmesseeghednec, mw, t. i. een ees az keet laabam

lekewtelezeth zolgaai
Qui supra.

A REJTETT SZABÓLEGÉNY.

Debreczen városában, valamint sok ember megfordult már széles Magyarországból — úgy épen annyi meg nem fordulhatott — ez ugyan csak annyi előfigyelmeztetésül volt említve az érdekes olvasónak, hogy a ki már Debreczenben vala közülök, alkalmasint fogja tudni azt a kis erdőt, a mely a várostól mint egy negyed órai séta messzeségre esik, és melyet különben s magunk nyelvén nagy erdőnek szoktunk nevezni, és a hova az élvszomjas civis falka vasárnaponként tisztességes multság okáért jól agyba főbe megyen verni egymást, hogy aztán hétfőn elmondhassa : milyen jól mulatott a nagyerdőn. Ánbátor hiszen ez ne tartozzék mi reánk, kivált még ha nem is minket ütnek.

Elég az hozzá, hogy ebben a nagy erdőben, hova pompás fásorozaton juthatni (mit még Simonyi gyenyerális ültetett) a város szélétől kezdve egész az erdőig, lakott hajdanában, vagy is nem nagyon régen egy hírneves, éleseszű, széles ismeretségű uriember — Debreczen városának főerdőmestere L. úr.

Regényes lakása, melynek az alföldön párja nem igen volt, egy ültetett fenyő-rengeteg közepén álló dombocskán csinos kis korlátolt kerttel nagy filagoria volt, az oszlopokon álló tornácban köröskörül csinos nyírfaszékek foglalának nagy kört, hova ha valaki benézett, előkelő vendégek nélkül sohasem láthatá e regényes kis helyet.

Hanem bezzeg fogyott is itt el annyi savanyú víz, annyi bor, annyi sör és finom ó szilvórium, hogy a széles Biharvármegyének egyéb úri házánál sem több, azután meg mokánynál mokányabb erős dohány, mitől megtörtént néha-néha, hogy holmi cifra délczeg tisztcske egy veder vizet is meg birt inni.

A főerdőmester úr vendégszerető kedélyes ember volt, fűszere a társaságnak, még ott is, hol olyas parasztlakodalomszerű suttogó multság is volt, s hol a hangosabban ejtett véleményeket véteknek, insolentiának tartották, még ott is úgy ki tudta mozdítani sodrából Tacitus híveit, hogy övé lón a dicsőség. Lelket lehelt egy szóval zamatos humorával a legphlegmaticusabb trappistába is.

Szerették is őt, kivált míg a nagyerdőn lakott, minden úri rendek, és nem jött Debreczen városába oly világhírű nagy ember, ki elmulasztotta volna a főerdő mestert meglátogatni.

Ezen úrnak az udvarában történt ez a furcsa hústória, a miről épen most tüstént fogok szólni. S minthogy derék ember volt a kiről beszélek, már eo ipso is deréknek kellett történni vele, még pedig következendőképen.

Vala tehát egyszer a többek közt egy olyan szép vasárnap, melyen a különben gyönyörű nyári idő is, még ünnepi mondirba öltözött, azaz vala rettenetes szép idő.

Nagy vendégkoszorút látunk a főerdőmester úr lakja előtt körben ülni a lombos fák árnyékában, a jégben hűtött ser, savanyúvíz és bor, jobbról balról majd minden vendég székénél ott volt csinos kis zöld medenczében, a vendégek nagy öblös tajt-pipákból eregeték kellemes ibolya-illatu bodor füstjeit a valódi virginiai dohánynak.

Az öreg Imre, a főerdőmester úr huszárja, mint valami fáradt rucza tipegett jobbra balra, kínálgatva a vendégeket, hol tüzzel, hol pedig ol-tószerral.

Úgy is bele tanult ez a vén székely ember az urak gusztusába, hogy kivüle ugyan sem pipát tölteni, sem savanyú vizes bort vegyíteni nem tudott úgy senki.

A vendégek discursusát az öreg B. bácsi fontos képpel való megjelenése szakítá félbe :

Ismeri őt egész Debreczen, és ismeri mind az ki Thalia templomát hajdanában gyakran látogatta, ő egy becsületben quietált veterán papja Thaliának, igen jeles jó humorú ember, valódi ejusdem farinae-ja a főerdőmester úrnak. Tehát ő jött a vendégek közé egyenesen ő zavará a discursust, tartva egyenesen a főerdőmester úrhoz, a kihez intézendő szavait illetéknépen kezdé (szokásaként nevezvén őt patronusának) :

— Patronus uram, baj van! deputatiót küldött a nemes szabó czéh, a házat megmotoztatni, valami rejtetegetett portékáért.

— Deputatiót? mi a manó deputatiót? aztán meg miért, miféle rejtett portékáért? beszéljen kend okosan (szokása volt a főerdőmester urnak e jó emberét per kend tractálni).

— Igen-igen, rejtett portékáért, még pedig valami szabólegényféle az a rejtett portéka, a ki itt alattomba dolgozik, a nemes czéh törvényei ellen.

— Már édes barátom, tisztelet becsület a szabó-cetusnak, de az én házamnál szabólegény nem szokott tanyázni, annyival inkább még dolgozni.

— Már pedig édes patronus uram, akár inde, akár unde, a dolog így áll a mint elmondám, ne is tagadjon semmit sem patronus uram, tessék nyilatkozni, hadd halljam mit mond hozzá? mert a deputatio a tekintetes asszony lakán várakozik odaát, s patronus uram véleményét akarja tudni.

— Hadd jöjjenek által ide, mert még most sem értem az egész dolgot; Imre, küldje által ide hozzám azokat az embereket, — szóla a vén huszárhoz a főerdömester, ki is távozván, kevés idő múlva a czéhmasterrel, atyamesterrel és egy darabonttal, azonban jöve is vissza.

Mig ez ugyan történt, a főerdömester kevésse gondolkozóvá lett s mindig mondogatta magába — én! mesterembert, szabólegényt — és még rejtegetni? Sohase tudok én róla egy kukkot sem.

— Az öreg B. pedig, midőn már egy pohár savanyúvizes bort kiivott, oda méne patronusa mellé, s monda:

— Patronus uram! vajjon nem valami kujongság van-e az egész dologban, vajjon nem a bakkecskére igazította-e valaki e jámbor atyafiakat.

— Htyüh terempuskáját, mond kend valamit, a biz Isten úgy van, elbolondította valaki ezeket a jámborokat, — na de semmi baj sincs, hadd jöjjenek, majd meglássuk mi lesz belőle, a tréfa tetszik, majd ha végzünk velök, meg kell nekik minden zeget-zúgot mutogatni, persze a bakot is utoljára.

Alig is végezték be ez okoskodást, ime hivatalos auctoritással, elefántesontgombos nádpálczával kezében, nagy prosopopoejával lépeget egy kis alacsony nagyjéjú professións Notabilität, ezüst ocularéval ünnepélyesen felnyergelt kis ugorka orrába előkészület jeléül egy jó porció wienerpácztot taszigálván, mi onnan oly otthonosan tüne fel, hogy szintén látszott azon az egy csipet tabákon, mily kényelmesen vaczkolá el magát czúgos quártélján.

E praeliminárek után imígyen látá a czéhmaster úr (mert ő volt) beszédéhez, meghajtván magát a vendégkoszorú előtt sokszorosán jobbra és balra:

— Tekintetes főerdömester úr! Alássan engedelmet instálunk, hogy épen ily alkalommal kénytelenítettünk alkalmatlankodni, de hivatalos kötelességünk, a czéh törvényeinek megtartása, mely szerint ezennel, miután úgy értesülénk, miszerint a tekintetes úr udvarában valami vándorszabólegény ütötte fel a czéh tilalma ellenére

műhelyét; tehát . . . egész alázatossággal kérjük, hogy nekünk-e lappangó szabólegényt kiadatni ezennel méltóztasson. . . . Miután pediglen megvagyunk győződve a tettes úr igazságszerető jóakarataról, reményljük, hogy e törvényes eljárásunkat akadályoztatni és hátráltatni nem fogja.

— Édes barátim, — szólt a főerdömester úr, bár én az egésztől mit sem tudok, és tudtommal semmi szabólegény sem tartózkodik házamnál, miúdazonáltal szabadságokban áll önöknek, házannak minden zúgát, még az istálókat is keresztül-kasúl motozni, s ha találnak ilyes tiltott műhelyt, azonnal confiscálják, magamat ajánlom; — menjen kend Imre, mutasson meg kend minden szobát, ólat, istálót.

Nagy complimentirozás után a deputatio távozott, a motózásnak vége csak este felé lön, lévén pedig befejezve azzal, hogy a tisztelt küldöttséget bevezették a tehénólba, hol is egy igen szép bakkecske ropogtatá az eleibe lökött fris luczernát, mely aüfirolást így tett az öreg Imre huszár:

— Nincs itt majszter uraimék szabólegény egyéb ezen kecskén kívül egy sem, ha már ezt gondolják kigyelmetek, azt is küldjük holnap a tanyára, mert más dolga lesz ennek, nem nadrágot szabni.

A kis czéhmaster még csak most szippantott egy jó portio wiener pácztot. S miután látá, hogy sikertelen motózott s mig ezen fárasztó működése is ily érzékenyen illeté a tisztelt professiót, szomorodott, és szégyenteli haragos méltósággal vetett véget a hivatalos inquisitionnak.

A vendégek feszült figyelemmel lesék a motózás befejezését s midőn az öreg huszár referálta a történeteket, rettenetesen nevelték az egész eseményt.

A nemes szabó cetust, (hogy a dolog okát tudhassuk), egy debreczeni eleven gombkötömester tette ilyeténképen lúddá, ki az érintett szabóczéhre nagyon haragudott, mert nem ő tőle vásárlották a sujtásokat, s így akart rajtok e vétéségökért bosszút állani.

De uram Isten! ugyan miféle assotiatio idearum már az, hogy a kecskét szabóhoz hasonlítják, ennek szeretném én a commentárjat olvasni, mert ennek épületesnek kell lenni, kár hogy nem tudom a historiáját.

X. X.

*) Erről biz a német tudósok feleljenek, mert ő tőlük származott hozzánk ez a tréfa, a magyarszabókat nem illeti ez a gúny, mert ők mind derék vitéz hazafiak.

Szerk.

Ha nincs kedve

Panasza volt a szegény embernek, a mit a bölcs tanács elé kívánt terjeszteni, de rőszul választotta meg az időt hozzá, mert már akkor bírák uraimék jól megtaláltak reggelizni a héti büntetés-pénzből.

— No Varga uram, hát mi baj? — kérdi tőle bíró uram.

A panaszos elmondja a maga ügyét.

— No jól van Varga uram, majd tegyük róla, hanem most elébb *tánczoljon egyet*.

— Tánczol biz a tüzes ménkü, van nekem most kedvem hozzá.

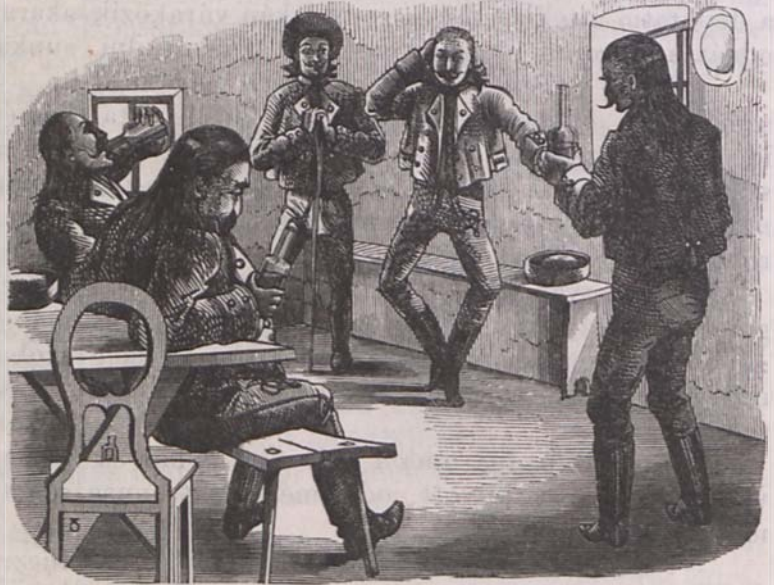
— No hát fogja ezt a pohár pálinkát, tán ettől meg jön a kedve.

— Nem ihatnám, se nem tánczolhatnám; ne bolondozzanak velem.

— Már pedig innen addig tovább nem megy, míg nekünk egyet nem tánczol; zárják kentek be az ajtót!

Mit tehetett a jámbor ember: kénytelen volt hivatalosan egyet táncolni. Csak úgy eresztették tovább.

El is ment panaszra mingyárt az illető helyre. Ott kerestek, nagyon kerestek a paragrafusok között valami ideillőt, de sem döntvény, sem határozat még e

specificus esetre nem levén, végre az illető e rendelvényt adá írásba: „Ezennel rendeltetik a k—i bírónak, hogy máskor a kinek kedve nincsen táncolni, azt ne kényszerítse a tánczra.“

Jutka, az ezred leánya.

Hát úgy volt az, hogy egy becsületes nádudvari ember valahol egy szekér hamúzsirocskával talált meg rakodni — Isten híre nélkül, ezt pedig, mind a féle veszedelmes portékát még alkonyatkor útnak indítá Debreczen felé, hogy reggelre odaérve, azt hevenyében eladhassa s azután a vizsgáló bíró sem objectív, sem subjectív tényálladékot nála ne találjon.

Miska öcsese a két ökör előtt ment, ő pedig az ökröket szölongatta.

A debreczeni nagy erdőnél épen arról tanakodtak, mi szükségük fedezésére fordítandják a hamúzsir árát? midőn az utfélről keserves nyögést kezdenek hallani.

Az idő éjfélfél járt, a sötétség nagy volt, ilyenkor nem igen van birtokában az ember teljes bátorságának, de mivel el nem szaladhattak, egész lemondással kiáltott János Miskára egy hatalmas „hoó-“t.

— Ki vagy, mi vagy?

— Egy beteg asszony — felel az árokból egy sírángzó nőihang, ha Istent ösmernek, vegyenek fel, vigyenek be Debreczenbe, vagy legalább ezen kosárkát engedjék a szekérre tenni, mert a hideg lel, nem birom.

— A szekérre nem ülhet fel, hallja, — mond jószívuileg János, — de kosarát tegye a saroglyába, maga majd könnyebben gyalogol utánunk.

Ugy lett; szó nélkül mentek vagy félóráig, midőn

János elordítja magát:

— Megállj! baj van, az asszonyt elvesztettük.

Tüvé tették az asszonyt, kiabáltak, rémülve keresték, de hasztalan, semmi nesz, semmi nő. A biz elveszett rendén.

— Na Miska, már most mit csináljunk a kosárral? — szólal meg János.

— Már megvizsgáljuk mi van benne, és ha nagyon sokat nem ér, megtartjuk, mert azt nekünk Isten adta, ha sokat ér, elveszünk valamit belőle a többit beadjuk a város házára; — okoskodék Miska.

Leveszik a kosarat, felbontják, de mintha ezer vipera lett volna benne, rémülve ugrottak tőle vissza, lévén annak tartalma egy alig két napos csecsemő.

Megdermedve állottak sokáig szótlantul, leeresztett fejjel a kosár körül, miglen János egy hatalmas fültővakarással szakítá félbe a komor csendet és ilyenforma monologot kezdett:

— Boldog teremő szent Isten, be megvertél, veretlen sem hagytál, mitévő legyek most? ezen ártatlan férget nem csaphatom a kerékhez, sem el nem lökhetem, ha pedig haza viszem nyolez pulyám közé kilencediknek, menten agyonüt a Sára, . . . naragodnak nagy voltában, ne fedj meg Uram engem.

— János bátya, — szólal meg Miska, ha veszen kend nekem egy cifra pipa-késztséget, mondok én egy jó tanácsot.

— Veszek biz én Miska ecsém kettőt is, ha egy forintom bánja is meg, csak segíts rajtam ha tudsz.

Miska elmondá tanácsát, János jónak találta, s azzal megkönnyebbült szívvél siettek Debreczen felé.

Reggel, nem is alkudiva, az első vevőnek odaadta János a hamuszirt, és sietett megvenni elébb a czifra pipakésztséget Miskának, azután egy új szeredást, melybe az okos tanács folytán a csecsemőt elébb fekete kenyérral jól tartva, hogy ne sirjon, szépen beletették és siettek a város végén lévő magános állásba, hol még akkor senki nem volt, ott az ökröket kifogták, a szeredást a lőcsre akasztották, maguk meg rendén a jászol alá buvtak.

Nem kellett soká várakozniok, egy jámbor bakan-csos vetődött legelőbb oda, betekintett, látta, hogy a szekér mellett senki sincs, a lőcsön meg a dobasz czifra szeredás büszkélkedik, mi állt volna ellent, hogy a szeredást onnan menten leemelje s csapja a köpönyeg alá.

A mint a katona eltűnt, utazú, előugrott a két jámbor ember a jászol alól, nosza befogtak sietve, s azzal vesd el magad Nádudvar felé, a hogy csak az ökrö szaladni tud, a szekér meg utána!

A jámbor katona pedig dupla marschban lódult a kaszárnya felé, köpenye alatt a szeredás tartalmát megtapogató, jó puha volt; bizonyos, hogy egész bárány vagy malacz pecsenye van benne; hát a mint szobájába ér, már ott leli az őrmestert, rögtön készülni kell! marsch a vártára strázsálni; épen csak annyi ideje maradt szegénynek, hogy a szeredást a borjuba bepakol-hassa; ott hagyni nem lett volna tanácsos; mert más embernek is van szeme.

Hát a mint elkezd a vártaház előtt sétálni csendes

léptekkel; egyszer csak hall ám valami gyereksírást a háta mögött. Odanéz, nincs semmi. Megint megy odább, ott újra hallja a gyereksírást; akármerre jár, kel, fordul,

mindenütt a háta mögött van. Néz fel is, alá is, de nem lát embert sehol, pedig a sírás egyre erősödik. Utoljára dühbe jön, szuronyt szegez: „ki vagy? megállj! mert meglőlek!“ A lárma előjön az egész várta, fegyverbe áll: akkor veszik észre, hogy a strázsá hátán sir valami a borjúbán. Persze aztán megtalálták benne a kis gyereket.

Azt azután az ezred saját költségén felnevelteté s tisztességes leányzó lett belőle, hanem a jámbor vitéznek azon a boszúságon felül, hogy pajtásai jól kinevet-ték, még az a keserősége is megvolt, hogy a lopásért jó sor port veretett ki belőle a százados. V.

Doctor Tod.

Nagy hirt nevet szerzett magának doctor Tod, féltek is ám tőle nagyon, a nevéből is, meg a kezétől. A városban már nem igen akadt olyan öngyilkos, a ki gyógyította volna vele magát, csak a vidékiek jártak meg vele néha, de meg is adták az árát.

Történt azonban, hogy egy jámbor férjnek vén, házártsos feleségét a jeles Aesculáp-utól szerencsésen elexpediálá térti vevény nélkül a boldogabb világba. — Már nem tudom, a jámbor férj, azért-e, hogy ez eset után ránézve is boldogabb világ lett az innenső? denique egy fehér paripát ajándékozott a doctor úrnak, hogy legyen neki min látogatni az extravillanus betegetek. Hanem az a paripa is úgy elnyomorodott alatta, mintha azt is maga gyógyította volna. A kik aztán ismerték,

mikor messziről látták botorkázni, tisztelő félelemmel mondanak: „ahol jön a halál, fehér lován“, s iparkodott kiki menekülni az útból.

Húzni kell biz azt.

Elküld B. urfi a borbélyért, minthogy már nem tűrhető tovább a fogfájást. Azonban részint a kihuzatással járó veszélyektől félve, részint remélve, hogy a borbély enyhítő szert adand neki, fogát mutatva a borbélynak, kérdi:

— Ugy-e bár nem lehet rajt segíteni máskép, ha csak ki nem huzza?

Mire a borbély azt feleli:

— Ki kell biz ezt húzni, hisz kukoriczával nem esalhatom ki!

Paraszt bölcseség.

Egy falusi paraszt, ki iskolába járó fiától valamit már hallott a tekintetes, nagyságos, méltóságos, fölséges s többféle czimekről: egy alkalommal hallván a városban ezen mondatot: „fölséges idő van,“ ő is elkezdé ezt mondogatni a faluban, úgy azonban, hogy a rozsbab idöket csak nagyságos, tekintetes névvel nevezgeté.

Az Üstökös az embernek az eszét is meghozza.

A hetekben kálvinista Rómában járván, már csak ad celebritatem is kívántam bemenni „az Kakas Mártonhoz.“ Az itteni megemészthetlen sok tarka szörnyű disputatiók közül a következő érdekes szóváltás voná föl figyelmemet:

Építömester. (Olvasa az Üstökös 3-ik számából: „Több kell ész mint erő“):

— Már az igaz, hogy felfordult egy világot értünk, hajdináromba „haszonöt esizmediakoknak“) volt annyi eszök, mint egy talygásnak“, most meg már a mint az Östökös is írja, egy „túljár még a talygásló gazdájának eszén is.“

Collega. A pedig valósággal azonos szent módon történt N. komával; de hogy tudhatta már azt meg oly hamar az a furfangos ujságíró?

Ép. m. Hát csak úgy képzelje azt collega uram, hogy a főujságíró ott Pesten, az egész országba szét küldözi az ispiionokat, ezek aztán, mindenféle fortélyokat s galibákat a begyökbe szednek s referálnak, béne notandum csak azt nyomtatják ki, a mi valósággal a szemök előtt megtörtént, mert ma már nem hinnének el holmi hétfejú sárkányos istóriákat.

Collega. Hm, bizony bizony, utoljára még „az eszét is meghozza az embernek az az Üstökös.“

Galiba.

*) Ezen becsületes mesterek így mondatnak, többet magukkal.

A cigányokról.

* A cigány I—a faluba elment a boltoshoz, hegedüre való húrt vásárolni.

Czigány (levett kalappal): Kirem szípen nemzetes kereskedő úr, adjon egy prima húrt hitelbe, mihelyest a P-ék kézfogójáért megfizetnek, meghozom az árát.

Kereskedő. Nem adok hitelbe cigánynak, hozz pénzt!

Czigány (felvágja a kalapot). Kiszpinzsér kapok becsületes kereskedőtül is.

* A szolgabírónak cigány volt a kocsisa, nejét, midön kocsizatta volna, vigyázatlanságból feldöntötte s mind a ketten megütötték magukat; e miatt a deresre midön már lefektették a cigányt, kérdi komája:

— Mi lesz most komám?

A cigány felelé: „együtt kocsiztunk a szolgabírónéval, mind a ketten megütöttük magunkat, a szolgabírónénak bent a doctor, nekem itt kint maga a szolgabíró rendeli az *unslagot*.“

Borkorcsolyák.

Négy birtokos úr kiment vadászni, három azonban annyira szeles volt köztük, hogy a negyediknek mindig agyonlövetéstül kelle tartania.

Mihelyt észrevette, igyekezett, hogy legalább két puskalövésnyi távolra maradjon tőlök. Látja azután rövid időn, hogy egyik egy egészen feléje repülő fűrjre czéloz. A mint az illető elsütötte puskáját, ez földhöz vágja magát, egyet vonaglik, elnyújtózik a földön.

Lett azután halálos ijedtség mind a három között; lélekszakadva futottak hozzá. Mikor odaérnek, ez egy jóízüt nyújtózkodva felkel. Olyan jól esett a pihenés, hova nyargaltok?

Lett azután ismét boszuság, csaknem azt kezdék bánni, hogy csakugyan agyon nem lötték.

Pinczeszeren együtt iddögáltak, a hegybíró, néhány esküdt s egy szőlő-tulajdonos tekintetes úr.

Beszélgetés közben, elkezdí egyik a jelenlévök közül:

— Má én csak aszondom, itt az egész hegyben legokosabb ember a hegybíró úr, azután meg tekintetes uram.

Meghalván a hegybíró, üdvözölték ismerősei a tekintetes urat nagy örökségében, melytül százalékot sem kell fizetni.

Sehogy sem akarta elérteni, míg végre felvilágosították, hogy most már ő az ő—si hegyben a legokosabb ember, s valóban, utóbb még hegybírónak is ő választott, s így öröksége is teljes lett.

Egy banza úr, kinek csinos fiatal neje volt, házi-barátjával s egyszersmind neje imádójával bement annak szobájába.

Egyszer a férj pipáját veregetni egy sarok felé fordul. Az imádó e pillanatot sem akarván elszalasztani, azonnal a nő kezéhez kap, ajkához emeli s egy lopó csókot ejt rá. A nő azonban boszúsán kapta el kezét.

A jelenetet az imádó nem tudván magának sehogy megmagyarázni, a férj eltávozta után, maga a nő e szavakkal fejté meg:

— Úgyan hogy lehet ön oly vigyázatlan, nem tudja, hogy férjem bandzsa, s épen akkor néz reánk, midőn hátat fordít.

Egy pesti lap a napokban azt az újságot hozá, hogy „Pesten a hús ára megdrágult“.

No csakhogy a hús nem lett drágább, csak az ára. Vagy tán a hatosokat érté, melyek drágulni akartak?

Egy volt táblabíró, megszólítja vadászatból jövő volt eskütt uraöcsését:

— Mikor küldi már uramöcsém azt az ígért nyulat? . . .

— Hisz a mi azt illeti kedves urambátyám, ma is löttem egyet, azt hazaküldtem a feleségemnek; hanem a mit urambátyámnak szántam, azt elhibáztam.

Egy hivatalától részegeskedés miatt megfosztott iskolamester állomásért folyamodott a tractualis gyűléshez. Hogy a nagytiszteletű egyházmegyei szent szék biztosabban meghallgassa, folyamosságát latinul írta ily felszólítással:

O venerabile sanctum scamnum!

Csak süket legyen.

— Nemzetes jó reggelt szerencsés komám uramnak, óh bizony azt se tudom mit beszélek, nagy az én bajom — panaszkodott a hentes bíró komájának, — nincs legényem.

— Oh azon sohse búsuljon, tudok én egy jó legényt.

— De *süket-e?* vágott szavába a hentes.

— Isten mentsen, inkább nagyon is jól hall.

— Na úgy nem jó lesz.

— Má mért nem lesz jó?

— Hát lássa nemzetes komám, nekem nagy üzletem van, és sokféle leveleket kapok, de írástudó nem vagyok, s így mással kell olvastatni, én pedig nem akarom hogy más is tudja mi van benne, azért kellene, hogy a legény süket legyen, mikor olvasná nekem a levelet, ne *hallaná* mit olvas.

— No az már más, — jegyzi meg nagy bölesen a bíró.

Énekeljen.

Bécs városában volt egy kádárlegény, ki akadozva, egy szót négyszer ötször ismételve beszélt, de hogyha énekel, tisztán mondott ki mindent.

Egyszer jön s hebegve akar mondani valamit gazdájának.

Ez látva, hogy sehogy sem értheti meg, mérgesen rákiált:

— Énekelje el, mit akar!

Az pedig egész pathossal hozzáfog:

A pinczében meggyult a szesz,
Az egész ház majd oda vesz.

Török zeneműértés.

Mikor a török követ Bécsben volt, tiszteletére zenecselőadásokat adtak.

— Mikor mind eljátszották, kértek tőle, melyik tetszett neki leginkább?

— A legelső.

Ekkor mind eljátszották eleitől fogva végig; de egy sem volt az.

Ezalatt lehangolódtak a hangszerek, s elkezdtek ismét hangolni.

Figyelem s bámulatteljesen felkiáltott: „ez tetszik nekem!“

(Történeti igazság.)

Színpad és földszin.

Süldöt öletének hét falu-vendégnek,
A Rézaljáról is oda sereglének.

Onnan indulának, holott Tháliának
Festett erdőjében papok áldozának.

Hét kocsi ment sorba, felkrinolinolva,
Makra *caballérok* köztük feloszolva.

Ottan leszállának, és a hét órának
Lesett kondulásán sorba indulának.

A soros zártszéken sorba ültek szépen,
Albertin kisasszony széltül esett épen.

Föllebbent a kárpit, adták . . . no akármít;
Mindegy az: Shakspeare, vagy holmi lárifárit.

Az „első szerelmes“ a deszkákon repdes,
Mondja *Albertinnak* százszor is, hogy „kedves!“

Albertin kisasszony irul-pirul nagyon,
Már ez a zártszéken, nem az a színpadon . . .

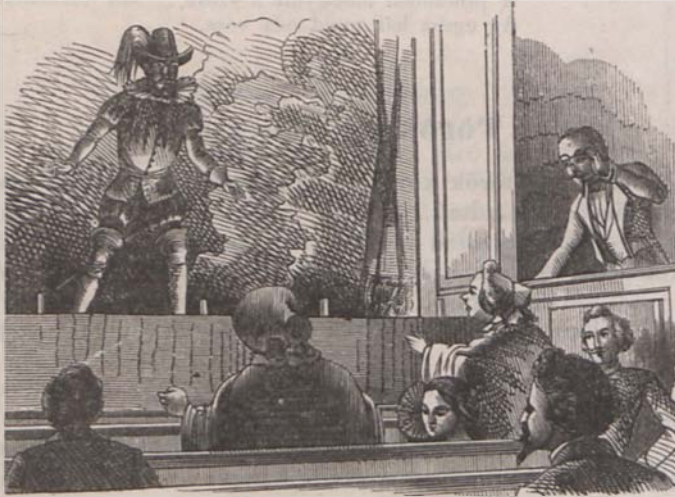
Sőt maga is mámi, nem győzi csudálni,
Hogy mer *Albertinnak* itten declarálni?!

Végre a szerelmes, kinek szeme nedves,
Azt mondja : „Albertin! adj egy csókot, kedves!”

Erre *Albertina*, mellette mámia
Háta megé bujt és azt rebegte : mi a?!

„Az — felelt a mámi, és kész volt felállni
S kezdte a színészre szörnyen kiabálni —

„Hallja az úr, kérem, ez gyalázat, szégyen,
Az én leányzómhöz itt így ne beszéljen!”

„Madám, édes kedves, szólott a szerelmes,
Az én rollém *ide*, és nem *oda* verdes . . .“

„Ez itt *Albertina*, a kinek mamia
Princz Orendatesné s én fogadott fia . . .“

„No-no . . . hát csak mondja, ebinger bolondja,
Mert ez is *Albertin*, az én lányom, tudja.“

T—e.

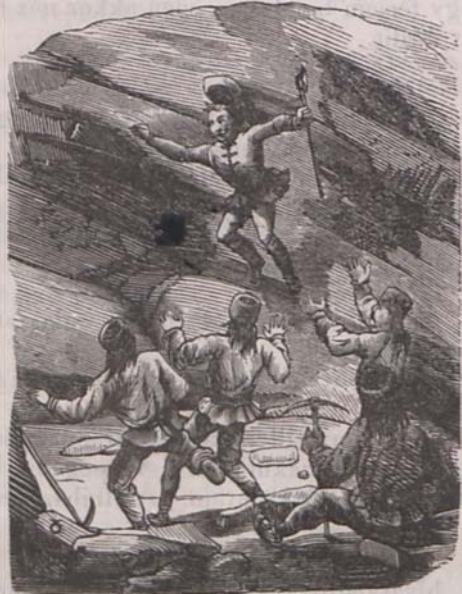
Mingyá megyek.

— Te fiúk! — kiált le a bányaőr a harmincz öles
akna nyílásán az ácsorgó bányászokra; — ha nem láttok
a dologhoz, mingyá ott ternek köztetek és ellazsna-
kollak.

Azok nevelték ide lenn a fenyegetést :

— Gyere hát no.

A bányaőr egy kicsit boros is volt meg mérges is
volt, egyszer csak azt veszik észre, hogy ugrik ám lefelé
a harminczöles magasból! Utczu szaladtak előle, nehogy

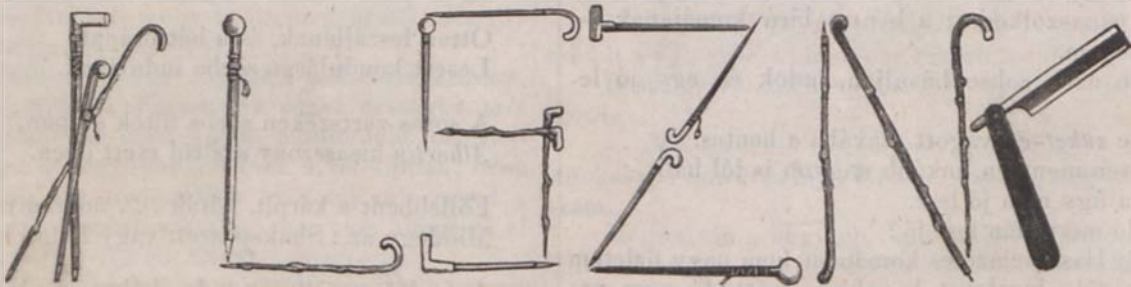

rájuk essék. Az meg leérve a bánya fenekére, szépen
talpra állt, egy porczikája sem törött el.

Mikor aztán csodálkozva kérdezé minden ember :
hogyan lehetett az, hogy olyan iszonyú magasból le
mert ugrani, még sem törte magát apróra? azt felelte
rá nagy hegykén :

— Csak megakartam mutatni ezeknek a parasztok-
nak, hogy a magyar ember így is tud!

R é b u s z.

Szerkesztői sub rosa.

— Napnyugoti virágnyelv folytatása jó. Scorbuntius kaland-
jainak második része is közöltetni fog. Szilaj Pista szaladhat a
merre lát. N. J. adomái használhatók. Aporka. Elvárjuk a többit.

Tüzes ember uramöcsém, jó, meg a Pólen- király, a többi vagy
ismeretes, vagy nem kóser. Még is jó volt az uborka. Jó. Választó
úton és a többi jók; a rébuszok közt van egy pár hamis.

Felelős szerkesztő s kiadó-tulajdonos : **Jókai Mór.**

Lakása : Magyar-utca 21. szám.

Nyomatott Landerer és Heckenastnál Pesten

(Egyetem-utca 4. sz.)